

[Bomholt.]

Situation og især i Trafikuheldenes Antal. Det viser sig nemlig, at der forefalder et meget stort Antal Færdselsuheld her i Landet. I 1937 dræbtes der ved Trafikuheld i alt 268 Personer, i 1936 317, i 1935 294, i 1934 251 Personer. Det vil altsaa sige, at Tallet paa de trafikdræbte svinger mellem 250 og 325 om Aaret, og dette vil atter sige gennemsnitlig 1 dræbt pr. Dag i de 5 Dage af Ugen. Der er desuden et meget stort Antal Personer, der kommer alvorligt til Skade ved Færdselsuheld. I 1937 var det 3 290, i 1936 3 410, i 1935 3 751, det vil sige gennemsnitlig 10 Personer pr. Dag. Endelig er der et meget stort Antal Personer, der kommer lettere til Skade; Tallet er voksende fra 3 483 i 1935 til 3 806 i 1937; altsaa ogsaa her er der Tale om meget store Tal.

Om Aarsagerne til Uheldene kan der oplyses adskilligt. En Aarsagsgruppe benævnes i Statistisk Aarvog: Vejens Tilstand, Oversigtsforhold, Lysforhold m. v. Og under denne Aarsagsgruppe anføres i alt 611 Uheld, nemlig 228 i København, 133 i Købstæderne og 250 i Landkommunerne. Man ser altsaa, at Tallet er størst for Landkommunernes Vedkommende, og det er unægtelig en Kendsgerning, der maner til Eftertanke. Hver Dag trækkes der, som det tidligere er sagt her fra Talerstolen, en Blodstribe paa vore stærkest trafikerede Landeveje. Hvis der ved een Ulykke i Danmark blev dræbt 268 Personer, vilde der være Landesorg, Radioen vilde kun omtale denne ene store Ulykke og stryge alt andet Stof, saaledes som det skete i Norge for nylig, Kondolencetelegrammerne vilde strømme ind fra Udlandet, og ved selve Begravelsen vilde Deres Majestæter Kongen og Dronningen og Ministeriet *in pleno* være til Stede. Nu sker der ikke overvættets meget; de mest paa-faldende Færdselsuheld kan gaa op til en tospaltet Artikel med Kliché, men de fleste Begivenheder af den Art bliver nede i Petit og maa nærmest opfattes som Vanelæsning. Opmærksomheden sløves over for den Slags, saaledes som vi i Krigens Tid blev sløvet over for Telegrammerne om døde og saarede.

Og dog er den samlede Sum af Færdselsuheld en national Ulykke for os, og vi har Pligt til at anvende de Midler, der er de mest rationelle, for at begrænse Ulykkernes Antal. Dersom der kunde regnes med en 100 pCt. Aarvaagenhed og Ansvarsbevidsthed, vilde der næppe ske større Ulykker. Men det kan der ikke regnes

med, hverken nu eller i Fremtiden. Det nytter aabenbart ikke saa overvættets meget hverken med Bøder eller Moralprædikener. Der er inden for hver Generation et vist Antal Individuer, der er ligeglade med de ophængte Plakater om dræbte Børn og flækkede Hjerner, ligeglade med Radioens Formaninger og Henstillinger og ligeglade med Statistikkens klare Kendsgerninger. Der er ikke andet at gøre — ja, jeg vil ikke sige, at der ikke er andet at gøre, men man bør dog først og fremmst bestræbe sig for at skabe rationelle Linier for Trafikken, saa rationelle Linier, at ogsaa de tankeløse kan slippe helskindede igennem, og at de tankeløse kan lade andre slippe helskindede igennem.

Vi har her i Landet gennemført en stor rationel Færdselslovgivning, vi har gennemført et stort Oplysningsarbejde med Films, med Skolebørnsundervisning o. s. v., men til syvende og sidst maa Løsningen være en Kørebane for Biler, en for Cyklister og en Gangsti for de gaaende. Det er vanskeligt at vide, hvor den største Skyld er at finde, hos Bilisten, Cyklisten eller den spadserende, og det er jo ogsaa temmelig overflødigt at diskutere det. Jeg ved ikke, om der fra en saadan Undersøgelse kunde trækkes Linier ind mod en rationel Vejpolitik. Skønt jeg selv tilhører Cyklisternes Kreds, er jeg tilbøjelig til at mene, at det er fra den Side, det største Antal Tilfælde vises af Glemsomhed, af Uforsigtighed og Tankeløshed. Først naar der bliver Cyklestier; kan der for Cyklisternes Vedkommende indarbejdes faste Vaner. Saaledes som det nu er, er Cyklisten henvist til den daarligste Del af Vejbanen, ofte maa han ude paa Landevejen uden om Skærvedynger o. lign., og det er forstaaeligt, at han en Gang imellem, naar Farten er bedst, lader sig lokke for langt ind paa Kørebane. Mange af vore fortræffelige Veje er for smalle, naar der skal være Plads til betryggende Kørsel for Bilister, Cyklister og Gaagængere.

Denne Tilstand har man i lang Tid været opmærksom paa. De Medlemmer af Partiet Venstre, der var Medlemmer af det Udvalg, der i sin Tid var nedsat i Tilknytning til Lovforslaget om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse, forespurgte, hvilke Arbejder der kunde tænkes iværksat efter Loven, og da blev der svaret i en Skrivelse fra Ministeriet — den højtærede Justitsminister var dengang Socialminister —, at man bl. a. paatænkte at anlægge Gangstier og Cyklestier langs alle bestaaende Landeveje og Biveje. Disse Arbejder vilde efter de indhentede Oplysninger, bl. a. fra Amts-